

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/32/2018
Identifikačné číslo spisu:	7510207104
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7510207104.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. P. Q., bývajúceho v B. č. XXX, proti žalovanému P. L. E., bývajúcemu v B., V. 1, zastúpenému JELENČÍK a PARTNERI advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Doležalova 7, IČO 47 245 042, v mene ktorej koná JUDr. Michal Jelenčík- advokát a konateľ, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Košice-okolie pod sp.zn. 14C/119/2010, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. marca 2017 sp.zn. 9Co/68/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie rozsudkom z 12. novembra 2015 č.k. 14C/119/2010-470 určil, že verbálne prejavy žalovaného poskytnuté televízií TA3 v reláciách s názvami: „Ministerka bude vysvetľovať“, „Žaloby sudcov o tisíce eur sú na mieste“, „Ministerstvo sa možno pokúsi vyrovnať so sudcami“ vysielaných v dňoch 9. 2. 2010, 10. 2. 2010 a 11. 2. 2010 v súvislosti s antidiskriminačnými žalobami sudcov o tom, že žaloby sú nezákonné a nemorálne a boli podané závistlivými a chamtivými sudcami a p. Q. je blízky spolupracovník p. O. a p. X. a naozaj ide o organizovanú akciu, neoprávnene zasiahli do práva žalobcu na ochranu jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 000,00 eur a nahradiť mu trovy konania vo výške 366,00 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Po vykonanom dokazovaní výsluchom strán sporu, oboznámením sa s prepismi predmetných televíznych relácií TA3 a záznamu na CD nosiči, ako aj reakciou verejnosti na internetových stránkach, a ostatným spisovým materiálom mal súd preukázané, že sú splnené všetky zákonné a ústavné kritéria, nielen na určenie, že došlo k zásahu do ochrany osobnosti žalobcu (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale aj na priznanie finančnej satisfakcie v zmysle § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v uvedených reláciách predniesol výroky, ktoré označil žalobca za neprípustné, keďže jedna informácia je nepravdivá a ďalšie sú difamujúce (hanlivé). Nepravdivá je informácia, že žalobca v spolupráci s JUDr. O. a JUDr. X. organizoval podávanie žalôb v celej justícii. Okrem navrhovateľa túto skutočnosť poprel v masmédiách aj JUDr. O.. Pravdivosť tejto informácie žalovaný nedokázal.

Podávanie tzv. antidiskriminačných žalôb časť verejnosti vnímala ako spoločnú akciu, ktorá je nezákonnou a nemorálnou činnosťou, keďže ich stotožňujú s mafiou a organizovaným zločinom. Ďalšie tri výroky použité žalovaným (obsahove o nezákennom a nemorálnom konaní zo závesti a chamtivosti) sú hanlivými výroky. Použité výrazy, okolnosti, za ktorých žalovaný výroky použil (po konštatovaní redaktorom, že žalovaný ako poslanec tvrdí organizované podávanie žalôb) vzbudili u časti verejnosti dojem, že žalobca (označenie ako blízky spolupracovník ministra spravodlivosti) a súčasne aj sudca, ktorý tiež podal diskriminačnú žalobu, konal nezákonne a amorálne, čomu nasvedčuje reakcia občanov, ktorí sa domáhajú postihu (potrestania) za tieto skutky (v piatich reakciách občianskej verejnosti je výslovne uvedené priezvisko žalobcu). Súd mal preukázaný skutkový stav, ako to tvrdí žalobca v podanej žalobe, že existujú predmetné výroky žalovaného v televíznom vysielaní a vzbudili u časti občanov dojem o nezákennom a nemorálnom konaní žalobcu, ktorú súd považuje za reakciu občianskej verejnosti a strany sporu nemali žiadne námietky proti oboznámení listinami a CD nosičom. Súd si preto osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov (§ 120 ods. 3 O.s.p.). Pokiaľ žalovaný v záverečnej reči spochybňoval, že žalobca podal diskriminačnú žalobu, súd uviedol, že žalobca si v konaní dôkaznú povinnosť splnil v označení spisovej značky sporu o ním podanej diskriminačnej žalobe, stanovisko žalovaného preto považuje za účelové aj vzhľadom na trvanie sporu, t.j. 5 rokov, okrem toho išlo o notoriету (v masmédiách bolo v minulosti publikované v dennej tlači, že žalobca diskriminačnú žalobu podal a informácia bola poskytnutá verejnosti v rámci celého Slovenska, teda bola známa aj žalovanému). Okrem toho by bolo v rozpore so základnými zásadami formálnej logiky, aby žalobca, ktorý pripravil odbornú argumentáciu pre časť sudcov obvodu Krajského súdu v Košiciach, sám žalobu nepodal, keďže bol presvedčený o správnosti argumentácie. Súd dospel k záveru, že je nutné dať prednosť základnému právu žalobcu na ochranu jeho občianskej cti, lebo podstatný zásah do základného práva žalobcu na ochranu osobnosti prevažuje nad nízkou uspokojiteľnosťou práva žalovaného na slobodu prejavu, všetkými výroky žalovaného došlo do zásahu ochrany osobnosti žalobcu vzhľadom na skutočnosti zistené kľúčovou Alexyho vážiaceou formulou podľa záväzného názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky (II ÚS 152/08) a mnohých európskych ústavných súdov. Žalovaný ako ústavný činiteľ a práva znalá osoba (predstavovaný verejnosti aj ako expert na ústavné právo) v rozpore s ústavnou úpravou a Dohovorom o garantovaní realizácie základného práva každého občana na prístup súdu, oznámil právny názor (t.j. špecificky hodnotiaci úsudok), že podávanie tzv. antidiskriminačných žalôb je nezákonné a amorálne konanie, motivované chamtivosťou a závisťou, čo je súčasne tvrdením, že sudca nespĺňa zákonné kritériá na výkon funkcie sudcu. Žalovaný si musel byť vedomý úplnej protiústavnosti tohto právneho názoru. Oznámil to verejnosti totiž v čase, keď už bolo publikované aj záväzné rozhodnutie pléna ústavného súdu o tzv. platovej diskriminácii sudcov všeobecných súdov pre porušenie zásady rovnosti, z čoho vyplýva (podľa právneho poriadku) nárok na satisfakciu (peňažnú, resp. nepeňažnú) a súčasne nerešpektoval ani ústavnú zásadu prezumpcie neviny (nepripustnosť vyslovenia viny) vyslovením nezákonnosti konania žalobcu, hoci za toto konanie proti žalobcovi ani nezačalo disciplinárne alebo trestné stíhanie. Vedomým oznámením nepravdivej informácie o spoločnom organizovaní podávania predmetných žalôb žalobcu s dvoma ministrami (vzhľadom na reakciu časti verejnosti) prispel aj k zníženiu dôveryhodnosti súdnictva, čo je tiež prekročením limitu slobody prejavu podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru. Keďže realizoval slobodu prejavu v televíznom prenose ako ústavný činiteľ a práva znalá osoba nepožíva zvýšenú mieru ochrany aká sa poskytuje žurnalistom. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno o tvrdení, ako to vnímala občianska verejnosť, že ide o organizovanú akciu podávania antidiskriminačných žalôb, ktorá sa nikdy neuskutočnila a informácia je nepravdivá. Zároveň je právne bezvýznamné stanovisko žalovaného, že tým myslel na to, že žaloby boli neúspešné, podstatné je to, že vzhľadom na celý kontext poskytnutej informácie, to vyvolalo negatívny dojem u občianskej verejnosti. Konanie žalovaného bolo očierňujúcou kampaňou žalovaného mimo výkonu jeho funkcie, s obsahovým označením nečestného konania žalobcu. Nepravdivá informácia a nepripustný hodnotiaci úsudok (právny názor ústavného činiteľa) žalovaného obsahove je nerešpektovaním (porušením) čl. 8, 10 Dohovoru, čl. 16 ods.1, 19 ods.1, 26 ods.4 Ústavy, ako aj zásady prezumpcie neviny v zmysle čl. 50, čl. 1 ods.1 Ústavy a mal za následok spôsobenie nepripustnej ujmy v zmysle čl. 2 ods. 4 Ústavy na jeho občianskej cti, preukázanej reakciou občanov. Je zrejmé, že výroky žalovaného nepochybne ohrozili okrem dôstojnosti žalobcu aj dôveru v nezávislé súdnictvo. Neoprávnené zverejnenie informácií o konkrétnej osobe, bez nápravy stavu, negatívne zasiahlo aj do spoločenského, resp. rodinného a súkromného života žalobcu, a nepochybne vyvolalo u bežného občana

bez potreby dôkladného dokazovania dojem o neodobornosti jeho správania ako sudcu. Občania dehonestujúco posúdili a hodnotili aktivity žalobcu, preto prichádza do úvahy priznanie majetkovej (finančnej) satisfakcie. Závažnosť vzniknutej ujmy vzhľadom na všetky uvádzané okolnosti odôvodňujú podľa názoru súdu priznanie satisfakcie v rozsahu uplatnenej sumy 10 000,00 eur. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prihliadal na spôsob, intenzity a rozsah neoprávneného zásahu do osobnosti žalobcu (konanie žalovaného považoval za spôsobilé v značnej miere znížiť vážnosť, profesionálnu česť a dôstojnosť žalobcu z hľadiska jeho vzťahov k spoluobčanom a jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti). Dôkaz navrhnutý žalovaným v tejto súvislosti, a to dopyt na Ministerstvo spravodlivosti SR ohľadom počtu antidiskriminačných žalôb sudcov a ich stavu súd nevykonával, nakoľko sa netýka predmetu konania, ale okolnosti, ktoré predchádzali výrokom použitých žalovaným v televízii. Považoval tento dôkaz za právne irelevantný.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. marca 2017 sp.zn. 9Co/68/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so súdom prvej inštancie v celom rozsahu a to so správnymi skutkovými zisteniami aj právnym záverom o danosti a výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodov ním uvedených (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd považoval za správny názor súdu prvej inštancie, že verbálne prejavy žalovaného poskytnuté televízii, sú takým súhrnom informácií a hodnotiacich úsudkov, ktoré boli objektívne spôsobilé zasiahnuť znevažujúco na osobnosť žalobcu a privodiť mu ujmu na cti, dôstojnosti a vážnosti. Nakoľko výroky odzneli v televíznej relácii TA3 s celoslovenskou pôsobnosťou a ide o spravodajskú televíziu, tieto mali preto širokú publicitu a negatívne dopady na osobnosť žalobcu, preto odôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v danej výške. Žalobca sa stal terčom neprípustnej kritiky, za to že podal antidiskriminačnú žalobu. Žalovaným uvedené fakty sa netýkali len tejto informácie, ale aj informácie, ktorá je nepravdivá a to že podávanie žalôb organizoval žalobca so svojimi blízkymi spolupracovníkmi, pričom išlo o organizovanú akciu. Pravdivosť informácie žalovaný nepreukázal žiadnym spôsobom. Ďalšími výrokmi boli vyjadrené hodnotiace úsudky, ktorými vyjadril žalovaný svoj odsudzujúci názor, že sú diskriminačné žaloby nezákonné a nemorálne a podané závistlivými, chamtivými sudcami s cieľom majetkového prospechu. Úmysel žalovaného bol preto ohovoriť žalobcu aj ako sudcu, a privodiť mu ujmu na cti, dôstojnosti a vážnosti. Odvolací súd preto zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že uvedené výroky žalovaného boli založené na neobjektívnych a nepravdivých údajoch a na neprípustných hodnotiacich úsudkoch a že boli objektívne spôsobilé znevažovať osobnosť žalobcu v spoločnosti. Žalovaný prekročil právo na slobodu prejavu. K námietke žalovaného, že téma antidiskriminačných žalôb a prezentácia žalobcu už bola pred odznením výrokov odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nemá vplyv na rozhodnutie vo veci pri posudzovaní výrokov. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie porušil § 118 ods. 2 O.s.p. a rozhodnutie je preto nepredvídateľné, odvolací súd považoval túto námietku za neodôvodnenú.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. e/ C.s.p. Poukázal na kolegiálny vzťah žalobcu k sudcom , ktorí rozhodovali vec na súde prvého stupňa a na odvolacom súde, funkcionárske zastupovanie sudcov a zasielanie tzv. antidiskriminačných vzorov. Poukázal aj na skutočnosť, že odvolací súd sa k tejto námietke nevyjadril. Prípustnosť dovolania žalovaný vyvodzoval aj z § 420 písm. f/ C.s.p., spočívajúce v nedostatku odôvodnenia.

3.1. Poukázal na nedostatočné zistenie skutkového stavu. Súd v rozhodnutiach nevysvetlili ako dospeli k odôvodneniu, že žalobca antidiskriminačnú žalobu podal. Poukázal na to, že nikdy nepovedal, že žalobca organizoval podávanie žalôb spoločne s JUDr. O. a JUDr. X., súdy sa nezaoberali námietkou, že antidiskriminačné žaloby boli témou už dávno. Považoval za nedostatočné odôvodnenie, že ide o dojem občanov, nakoľko súd pre zistenie tejto skutočnosti nevypočul žiadneho svedka a táto skutočnosť nevyplýva ani zo žiadneho príspevku. Súdy posúdili otázku dôvodnosti antidiskriminačných žalôb bez toho, že žiadna nie je súčasťou spisu. Súdy nevykonali dôkaz štatistickými údajmi z Ministerstva spravodlivosti ohľadne oprávnenosti antidiskriminačných žalôb.

3.2. Súd žalovanému neposkytlí odpovede na zásadné otázky. Žalobca nepreukázal, že podal antidiskriminačnú žalobu, a preto sa predmetné výroky nemohli týkať jeho osoby. Súd nezdôvodnil, prečo nie je možné považovať vzor antidiskriminačných žalôb, ktoré žalobca sudcom zasielal ako sám

vo výpovedi uviedol, za organizovanie podávania antidiskriminačných žalôb. Súdny nevysvetlil, v čom jazykové prostriedky použité žalovaným vo výrokoch vybočili z bežne akceptovateľných kritických vyjadrení.

3.3. Dovolať sa nestotožnil s odôvodnením, že kritika žalovaného je diskvalifikovaním žalobcu ako sudcu je prehnaná a snaží sa znemožniť akúkoľvek kritiku sudcov. Rovnako za riadne odôvodnený nepovažoval ani výrok o finančnej satisfakcii, nakoľko sa súdy nezaoberali následkami výrokov na súkromný a pracovný život žalobcu, nejako nezohľadnili výšku priznanej sumy s inými obdobnými alebo zdravotne ťažšími prípadmi. Nemajetková ujma mohla byť priznaná len pre 1. až 3. výrok, v 4. výroku je premlčaná.

4. Žalobca žiadal vo vyjadrení dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) pri skúmaní dovolania dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, zastúpená (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 C.s.p.) žalovaný napáda potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej.

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z § 420 písm. e/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

10. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované ako judikát č. R 59/1997, v zmysle ktorého neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne. Tento záver najvyššieho súdu je naďalej aktuálny vo vzťahu k § 420 písm. e/ C.s.p.

11. Sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti (§ 49 ods. 1 C.s.p.). Na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd neprihliada, ak už o nich rozhodol nadriadený súd; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 2 C.s.p.). Strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti (§ 52 ods. 1 C.s.p.). V námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú (§ 52 ods. 2 C.s.p.). Námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 1 C.s.p.).

12. V zmysle uvedených ustanovení je právne významný vzťah sudcu buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k stranám sporu (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má stranám sporu určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý bolo možné pochybovať o jeho nezaujatosti) alebo k zástupcom strán sporu. Samotné pochybnosti strany o existencii takéhoto vzťahu sudcu nie sú určujúce; rozhodujúcim je, či reálne existujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne zakladať legitímne pochybnosti o nezaujatosti sudcu. V dovolaní i v odvolaní žalovaný opakuje doterajšie tvrdenia o zaujatosti zákonných sudcov Okresného súdu Košice - okolie a Krajského súdu v Košiciach z dôvodu kolegiálneho vzťahu k žalobcovi, založenú na subjektívnych pocitoch žalovaného bez dôkazu, pričom o tej istej námietke z rovnakých dôvodov bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach z 5. januára 2011 pod sp. zn. 3 NcC 27/2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. októbra 2010 sp. zn. 1 Nc 58/2010 tak, že zákonní sudcovia, ktorí vec prejednávajú a rozhodujú na Okresnom súde Košice- okolie a Krajskom súde v Košiciach nie sú vo veci vylúčení. So zreteľom na podstatu, obsah a predmet týchto námietok (toho, čoho sa týkajú) odvolací súd správne na ne neprihliadol a o vylúčení namietanej sudkyne ani nerozhodoval. Na námietku zaujatosti voči zákonným sudcom Krajského súdu v Košiciach nebude z rovnakých dôvodov (opakovaná námietka) prihliadať ani najvyšší súd.

13. Nad rámec uvedeného dovolací súd konštatuje, že námietka vznesená žalovaným nemala náležitosti v zmysle § 52 ods. 2 C.s.p., nakoľko žalovaný neuviedol, kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedel a nepredložil dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia.

14. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že žalovaný neopodstatnene tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e/ C.s.p.

15. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p.

16. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Žalovaný v súvislosti s uvedenou vadou namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

18. Podľa § 202 ods. 2 a 3 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 C.s.p. V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, čoho sa týkali odvolacie námietky odvolateľov, čo navrhovali odvolatelia, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorými sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu odvolateľa. V súvislosti s námietkou, že súd nevysvetlil ako dospel k zisteniu, že žalobca podal antidiskriminačnú žalobu dovolací súd poukazuje str. 13 ods. 2 rozsudku súdu prvej inštancie.

Pokiaľ žalovaný považuje neodôvodnený nárok na finančnú satisfakciu a jej výšku, táto námietka rovnako nie je dôvodná. Súd prvej inštancie podrobne vysvetlil na str. 24 ods. 2 že výroky ohrozili dôstojnosť funkcie sudcu v očiach verejnosti, spĺňali kritériá deštruktívneho a neopodstatneného útoku na súdnictvo. Nedošlo k samovoľnej náprave (uvádza sa aj v rozsudku odvolacieho súdu bod 30.) a preto, negatívne zasahujú aj do spoločenského a rodinného života žalobcu, nakoľko navodzujú dojem neodborného správania sa sudcu. Na str. 24 ods. 3 rozsudku súd prvej inštancie poukazuje na závažnosť vznikutej ujmy a výšku určil vzhľadom na spôsob, intenzitu a rozsah neoprávneného zásahu do osobnosti žalobcu (konanie žalovaného považoval za spôsobilé v značnej miere znížiť vážnosť, profesionálnu česť a dôstojnosť navrhovateľa z hľadiska jeho vzťahov k spoluobčanom a jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti), pričom priznanú sumu materiálnej satisfakcie považoval za primeranú sankciu a súčasne primerané zadostučinenie. Výška priznanej satisfakcie sa nevymyká priznaným sumám v obdobných prípadoch vzhľadom na závažnosť zásahu a to, že sa žalovaný s právnym názorom nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia.

20. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že súdy mu neposkytli odpovede na zásadné otázky, prečo nie je možné považovať vzor antidiskriminačných žalôb za organizovanie ich podávania a v čom jazykové prostriedky žalovaného použité vo výrokoch vybočili z bežne akceptovateľných kritických vyjadrení, dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je takáto námietka právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Na okraj najvyšší súd uvádza, že z rozhodnutí zjavne vyplýva, prečo sú výroky žalovaného nepravdivé a difamujúce, ako zasiahli do rodinného, spoločenského a profesionálneho života žalobcu a prečo z obsahu slovných výrokov vyplýva jednoznačný úmysel žalovaného šokalizovať a ohovoriť žalobcu.

21. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

23. Pokiaľ dovolateľ v súvislosti s vadou podľa § 420 písm. f/ C.s.p. mienil namietat, že k uvedenej vade došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi nižšej inštancie, keď nesprávne vyhodnotil kritiku žalobcu dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. (viď aj R 24/2017).

24. Pokiaľ žalovaný v dovolaní tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. došlo nevykonaním ním navrhnutého dôkazu (štatistickými údajmi z Ministerstva spravodlivosti), k tejto námietke dovolací súd uvádza, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, že nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných

dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (internetových príspevkov, ktoré súd považuje za dojem občanov) nezakladá v zásade procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd v uznesení sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti.

25. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberala riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

26. Súd prvej inštalcie v rozsudku konštaloval, že nevykonat žalovaným navrhnutý dôkaz, ktorým chcel zistiť zoznam sudcov a stav konaní o antidiskriminačných žalobách, pretože sa netýkali predmetu sporu, ale okolností, ktoré predchádzali výrokom, čo odvolací súd správne považoval za dostatočné vysvetlenie, bez potreby doplniť dokazovanie v súlade s § 185 ods. 1 C.s.p.

27. Vzhľadom na to možno uzavrieť, že dovolanie žalovaného podľa § 420 písm. e/ a písm. f/ C.s.p. nie je prípustné, preto ho najvyšší súd podľa § 477 písm. c/ C.s.p. odmietol.

28. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.